# ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JEAN-PIERRE WARNER της 13ης Δεκεμβρίου 1978 *

*Κύριε Πρόεδρε,*
*Κύριοι δικαστές,*

Οι υπό κρίση υποθέσεις έχουν αχθεί ενώπιον του Δικαστηρίου βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ από τις επτά παραγωγικές επιχειρήσεις ζάχαρης που είναι εγκατεστημένες στη Guadeloupe και στη Martinique. Όλες οι προσφεύγουσες ζητούν να κηρυχθεί άκυρος και άνευ εννόμων αποτελεσμάτων ο κανονισμός (ΕΟΚ) 298/77 του Συμβουλίου, της 13ης Φεβρουαρίου 1978. Η επαγγελματική ένωση των προσφευγουσών, το Syndicat général des producteurs de sucre et de rhum des Antilles françaises, παρενέβη στη δίκη για να υποστηρίξει τα αιτήματα των προσφευγουσών.

Δεδομένου ότι το Συμβούλιο προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 91 του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, το τελευταίο αποφάσισε να περιορίσει τη συζήτηση σ' αυτό το συγκεκριμένο σημείο. Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 30 Νοεμβρίου 1978. Επομένως, θα ασχοληθώ μ' αυτό το σημείο.

Η κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα της ζάχαρης, που βασίζεται τώρα στον κανονισμό του Συμβουλίου (ΕΟΚ) 3330/74, της 19ης Δεκεμβρίου 1974 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/011, σ. 134 επ.) είναι γνωστή στο Δικαστήριο και ιδίως το σύστημα ποσοστώσεων που έχει θεσπισθεί με τα άρθρα 23 και επόμενα αυτού του κανονισμού.

Το άρθρο 23 προβλέπει ότι το εν λόγω σύστημα ισχύει για τις ζαχαρικές περιόδους 1975/1976 έως και 1979/1980 συμπεριλαμβανομένης.

Το άρθρο 24, παράγραφος 1, ορίζει ότι τα κράτη μέλη κατανέμουν μια βασική ποσόστωση σε κάθε επιχείρηση, η οποία κατά τη διάρκεια της ζαχαρικής περιόδου 1974/1975 έκανε χρήση της βασικής της ποσοστώσεως. Το αγγλικό κείμενο αυτής της διάταξης αναφέρει, στην πράξη, «used up», υπονοώντας μ' αυτό ότι μια επιχείρηση δεν έχει δικαίωμα σε καμιά ποσόστωση για τις περιόδους εμπορίας 1975/76 έως 1979/80 αν δεν έχει εξαντλήσει τη βασική της ποσόστωση κατά τη διάρκεια της ζαχαρικής περιόδου 1974/1975. Εντούτοις, η ανάγνωση του κειμένου αυτής της διάταξης στις άλλες πέντε επίσημες γλώσσες των Κοινοτήτων, καθώς και των αιτιολογικών σκέψεων και διατάξεων του κανονισμού, θεωρουμένων στο σύνολό τους, καταδεικνύει σαφώς ότι η διατύπωση του αγγλικού κειμένου είναι εσφαλμένη ως προς αυτό το σημείο. Το δικαίωμα μιας επιχειρήσεως σε βασική ποσόστωση για οποιαδήποτε ζαχαρική περίοδο δεν εξαρτάται από την προϋπόθεση να έχει εξαντλήσει το σύνολο της βασικής της ποσόστωσης για την περίοδο 1974/1975. Το θέμα παρουσιάζει σχετική σημασία

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

στην υπό κρίση υπόθεση δεδομένου ότι το Συμβούλιο υποστηρίζει, χωρίς να προβάλλεται αντίρρηση εκ μέρους των προσφευγουσών, ότι καμία από αυτές δεν παρήγαγε περισσότερο από τμήμα της βασικής της ποσοστώσεως και αυτό ήδη πριν από την περίοδο εμπορίας 1974/1975.

Το άρθρο 24, παράγραφος 2 προσδιορίζει τον τρόπο με τον οποίο τα κράτη μέλη θα προβούν στον καθορισμό της προβλεπόμενης από την παράγραφο 1 της ιδίας διατάξεως βασικής ποσόστωσης. Η μέθοδος, συνοπτικά, είναι η εξής. Το τελευταίο εδάφιο της παραγράφου 2 του άρθρου 24 παραχωρεί σε κάθε κράτος μέλος μια «βασική ποσόστωση». Στην περίπτωση της Γαλλίας, η βασική ποσόστωσηη ανέρχεται σε 2 996 000 τόνους, από τους οποίους 2 530 000 για τη μητρόπολη και 446 000 τόνοι για τα υπερπόντια διαμερίσματα. Το πρώτο εδάφιο του άρθρου 24, παράγραφος 2 ορίζει τη μέθοδο με την οποία κάθε κράτος μέλος οφείλει να κατανείμει τη βασική του ποσόστωση, ή το τμήμα της βασικής ποσόστωσης που έχει παραχωρηθεί σε κάθε μια από τις περιφέρειές του, μεταξύ των επιχειρήσεων που βρίσκονται μέσα στο κράτος αυτό ή σε μια από τις εν λόγω περιοχές σε συνάρτηση με την παραγωγή καθεμιάς από τις εν λόγω επιχειρήσεις κατά τη διάρκεια των ζαχαρικών περιόδων 1968/69 έως 1972/73, λαμβανόμενη ως παραγωγή αναφοράς. Αυτή η μέθοδος έχει θεσπισθεί με τρόπο που δεν αφήνει οποιαδήποτε διακριτική εξουσία στα κράτη μέλη. Αναφέρεται, ωστόσο, ότι η εφαρμογή της πραγματοποιείται με την επιφύλαξη ορισμένων διατάξεων που είναι οι εξής:

α) το δεύτερο εδάφιο του άρθρου 24, παράγραφος 2 που προβλέπει ότι, όταν η παραγωγή αναφοράς μιας επιχείρησης είναι κατώτερη από τη βασική της ποσόστωση της ζαχαρικής περιόδου 1974/1975, τότε η ποσόστωση αυτή τίθεται στη θέση της παραγωγής αναφοράς·

β) το τρίτο εδάφιο, που απονέμει στα κράτη μέλη περιορισμένη διακριτική εξουσία για να απομακρυνθούν από τη μέθοδο σε ορισμένες καθορισμένες περιστάσεις·

γ) το άρθρο 24, παράγραφος 3 — που παρουσίαζει βασική σημασία στην υπό κρίση υπόθεση —, το οποίο προβλέπει ότι:

«Το Συμβούλιο, με ειδική πλειοψηφία μετά από πρόταση της Επιτροπής, θεσπίζει τους γενικούς κανόνες για την εφαρμογή του παρόντος άρθρου και τις ενδεχόμενες παρεκκλίσεις των διατάξεών του»·

δ) τέλος, το άρθρο 24, παράγραφος 4 που προβλέπει ότι αν λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου θεωρηθούν αναγκαίες, ρυθμίζονται κατά τη «διαδικασία της επιτροπής διαχειρίσεως ζάχαρης».

Δεν παρίσταται ανάγκη να υπομνησθεί ότι η παραγόμενη στο πλαίσιο της βασικής ποσοστώσεως μιας επιχειρήσεως ζάχαρη, κοινώς αποκαλούμενη ζάχαρη «Α», παρέχει πλήρως το ευεργέτημα των μηχανισμών υποστηρίξεως των τιμών που προβλέπει ο κανονισμός και ιδίως το δικαίωμα αποδόσεως των εξόδων αποθεματοποίησης (άρθρο 8), πωλήσεως στην τιμή παρεμβάσεως (άρθρο 9) και στις επιστροφές κατά την εξαγωγή (άρθρο 19).

Κατά το άρθρο 25, κάθε επιχείρηση, για την οποία έχει ορισθεί μια βασική ποσόστωση, δύναται να τύχει μιας «μεγίστης ποσοστώσεως», ίσης με τη βασική της ποσόστωση

πολλαπλασιαζόμενη με ένα συντελεστή ο οποίος ορίζεται κάθε έτος από το Συμβούλιο. Η ζάχαρη που παράγει μια επιχείρηση πέραν της βασικής της ποσοστώσεως, αλλά εντός των ορίων της μεγίστης ποσοστώσεώς της, αποκαλούμενη ζάχαρη «Β», παρέχει επίσης πλήρες δικαίωμα στο ευεργέτημα των μηχανισμών υποστηρίξεως των τιμών, αλλά υπόκειται στην καταβολή συνεισφοράς στην παραγωγή δυνάμει του άρθρου 27.

Ως προς τη ζάχαρη που παράγει μια επιχείρηση πέραν της μεγίστης ποσοστώσεώς της, ήτοι η ζάχαρη «Γ», κατά το άρθρο 26 δεν τυγχάνει της υποστηρίξεως των τιμών και δεν μπορεί να γίνει διαπραγμάτευσή της στην εσωτερική αγορά. Πρέπει να εξαχθεί από την Κοινότητα χωρίς να δικαιούται επιστροφή.

Την ίδια ημέρα που θέσπισε τον κανονισμό 3330/74, το Συμβούλιο θέσπισε επίσης τον κανονισμό ΕΟΚ 3331/74 «περί κατανομής και τροποποιήσεως των βασικών ποσοστώσεων στον τομέα της ζάχαρης» (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/011, σ. 151 επ.). Θεσπίζοντας τον τελευταίο κανονισμό, το Συμβούλιο ενεργούσε δυνάμει του άρθρου 24, παράγραφος 3, του κανονισμού 3330/74, όπως μπορούσε να το πράξει βάσει απλής προτάσεως της Επιτροπής. Εν τούτοις, το Συμβούλιο διέθετε επιπλέον γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και γνώμη της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής.

Το μεγαλύτερο μέρος του κανονισμού 3331/74 ασχολείται με τις συνέπειες, υπό το πρίσμα των βασικών ποσοστώσεων, περιστατικών όπως οι συγχωνεύσεις, πωλήσεις και παύσεις των δραστηριοτήτων μιας επιχειρήσεως. Ο κανονισμός παρέχει, ωστόσο, στα κράτη μέλη την εξουσία «να ελαττώνουν τη βασική ποσόστωση κάθε επιχειρήσεως κατά συνολική ποσότητα που δεν υπερβαίνει, για όλη την περίοδο από την 1η Ιουλίου 1975 έως την 30ή Ιουνίου 1980, το 5% της αρχικής βασικής ποσοστώσεως», «προκειμένου να ληφθούν υπόψη ενδεχόμενες αλλαγές στη δομή της ζαχαροβιομηχανίας και της τευτλοκαλλιέργειας» — βλ. την τρίτη αιτιολογική σκέψη και το άρθρο 2, παράγραφος 1. Το άρθρο 2, παράγραφος 1, συνεχίζει ορίζοντας ότι «τα κράτη μέλη κατανέμουν την αφαιρεθείσα ποσότητα σε μια ή περισσότερες άλλες επιχειρήσεις». Το άρθρο 2, παράγραφος 2, παραχωρεί ειδικά δικαιώματα στην Ιταλική Δημοκρατία για να τροποποιεί την βασική ποσόστωση των επιχειρήσεων που κείνται στο έδαφός της, στο μέτρο που είναι αναγκαίο για να επιτραπεί η πραγματοποίηση των σχεδίων αναδιαρθρώσεως που υποβάλλονται στην Επιτροπή.

Στο βαθμό που ενδιαφέρει τις υπό κρίση υποθέσεις, ο κανονισμός 298/78 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/020, σ. 97 επ.) του οποίου οι προσφεύγουσες επιζητούν να αμφισβητήσουν το κύρος με τις υπό κρίση προσφυγές, θεσπίστηκε από το Συμβούλιο δυνάμει του άρθρου 24, παράγραφος 3 του κανονισμού 3330/74, προτάσει της Επιτροπής, χωρίς καμιά γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ή της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής. Το Συμβούλιο εκθέτει τις ακόλουθες σκέψεις:

«... από της θέσεως σε ισχύ της κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα της ζάχαρης, η παραγωγή ζάχαρης των γαλλικών διαμερισμάτων των Guadeloupe και Martinique δεν ανήλθε ποτέ στο ποσό των βασικών ποσοστώσεων των επιχειρήσεων που είναι εγκατεστημένες σ' αυτά τα διαμερίσματα και ... οι εκτάσεις μάλιστα που χρησίμευαν για την καλλιέργεια καλαμοσακχάρου μειώθηκαν στη Martinique· ... προοπτικές παραγωγής δεν επιτρέπουν να αντιμετωπισθεί, για τις περισσότερες από τις εν λόγω επιχειρήσεις, αλλαγή αυτής της καταστάσεως·

... στο γαλλικό διαμέρισμα της Réunion υφίστανται δυνατότητες αυξήσεως των εκτάσεων καλλιέργειας καλαμοσακχάρου· ... η μόνη εναλλακτική καλλιέργεια, δηλαδή η καλλιέργεια γερανίων, παρουσιάζει συνεχή μείωση και δεν εμφανίζει πλέον καμιά ενθαρρυντική προοπτική·

... η παραγωγή στο διαμέρισμα της Réunion κατανέμεται μεταξύ περίπου 15 000 καλλιεργητών που διαθέτουν μικρές εκτάσεις· ... επομένως, πρέπει για να εξασφαλιστεί ένα λογικό εισόδημα γι' αυτούς τους καλλιεργητές να γίνει χρήση των δυνατοτήτων αυξήσεως αυτών των εκτάσεων· ... η αύξηση των βασικών ποσοστώσεων των εν λόγω επιχειρήσεων ζάχαρης αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση κάθε βελτίωσης των εισοδημάτων των καλλιεργητών·

... πρέπει, για τους λόγους αυτούς, να επιτραπεί η χρήση υπέρ της Réunion τμήματος, μη χρησιμοποιηθέντος στη Guadeloupe και τη Martinique, της βασικής ποσοστώσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας που έχει ορισθεί με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3330/74 για τα υπερπόντια διαμερίσματα·

... πρέπει, επομένως, να προβλεφθεί αύξηση του ποσοστού εντός των ορίων του οποίου η Γαλλική Δημοκρατία θα μπορεί να τροποποιεί τις βασικές ποσοστώσεις των επιχειρήσεων που είναι εγκατεστημένες στα υπερπόντια διαμερίσματά της· ... προς το σκοπό αυτό, ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3331/74 του Συμβουλίου ... πρέπει να τροποποιηθεί αναλόγως ...»

Το λειτουργικό μέρος του κανονισμού συνίσταται από δύο άρθρα.

Το άρθρο 1 προσθέτει ή αποβλέπει στο να προσθέσει στο άρθρο 2 του κανονισμού 3331/74 νέα παράγραφο της οποίας οι ουσιώδεις όροι είναι οι ακόλουθοι:

«Κατά παρέκκλιση του άρθρου 24, παράγραφος 2, εδάφιο πρώτο, δεύτερο και τρίτο, του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3330/74 και της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου, η Γαλλική Δημοκρατία, βάσει των σχεδίων αναδιαρθρώσεως του τομέος ζαχαροκαλάμου και του τομέος της ζάχαρης στα υπερπόντια διαμερίσματά της, δύναται να μειώνει τη βασική ποσόστωση κάθε επιχειρήσεως εγκαταστημένης σ' αυτά τα διαμερίσματα κατά ποσότητα, η οποία να μην υπερβαίνει, καθ' όλη την περίοδο από την 1η Ιουλίου 1977 μέχρι την 30ή Ιουνίου 1980, το 10% της βασικής ποσοστώσεως που εφαρμόστηκε για καθεμιά από αυτές τις επιχειρήσεις κατά τη διάρκεια της ζαχαρικής περιόδου 1976/1977.

...

Η Γαλλική Δημοκρατία κατανέμει την τροποποιημένη ποσόστωση ...

Τα αναδιαρθρωτικά σχέδια και τα απορρέοντα μέτρα που επηρεάζουν τις βασικές ποσοστώσεις κοινοποιούνται στην Επιτροπή χωρίς καθυστέρηση.»

Το άρθρο 2 του κανονισμού ορίζει απλώς ότι αρχίζει να ισχύει από την επομένη ημέρα της δημοσιεύσεώς του στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (1η Ιουλίου 1977).

Οι προσφεύγουσες, αμφισβητούν με τις προσφυγές τους το κύρος του εν λόγω κανονισμού προβάλλουσες δύο λόγους.

Υποστηρίζουν, καταρχάς, ότι ο κανονισμός είναι ασυμβίβαστος προς τους κανονισμούς 3330/74 και 3331/74. Ισχυρίζονται προς το σκοπό αυτό ότι το άρθρο 24, παράγραφος 2, του κανονισμού 3330/74 καθιερώνει την αρχή ότι οι βασικές ποσοστώσεις πρέπει να καθορίζονται για περίοδο 5 ετών. Το μέτρο κατά το οποίο επιτρέπεται παρέκκλιση από αυτή την αρχή ορίσθηκε από το Συμβούλιο με τον κανονισμό 3331/74. Καθόσον αυτό ενδιαφέρει τις υπό κρίση υποθέσεις, ένα κράτος μέλος μπορούσε να μειώσει τη βασική ποσόστωση κάθε επιχειρήσεως κατά συνολική ποσότητα μη υπερβαίνουσα για όλη την πενταετή διάρκεια το 5% της αρχικής βασικής ποσοστώσεως. Το Συμβούλιο δεν είχε την εξουσία, υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, να αυξήσει ακολούθως το εν λόγω ποσοστό σε 10%.

Δεύτερον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι ο κανονισμός 298/78 είναι ασυμβίβαστος προς την παράγραφο 3 του άρθρου 40 της Συνθήκης, το οποίο απαγορεύει κάθε διάκριση μεταξύ παραγωγών της Κοινότητας. Ο κανονισμός, υποστηρίζουν, τις απομονώνει με το να τις μεταβάλει στους μόνους παραγωγούς ζάχαρης της Κοινότητας οι οποίοι, εξαιρουμένης της ειδικής καταστάσεως των Ιταλών παραγωγών, μπορούν να υποστούν μείωση της βασικής τους ποσόστωσης κατά ποσοστό πλέον του 5%. Οι αιτιολογικές σκέψεις αυτού του κανονισμού επιτρέπουν να λεχθεί, ιδιαίτερα, ότι δημιουργεί διάκριση μεταξύ των προσφευγουσών και των παραγωγών της Réunion.

Το Συμβούλιο υποστηρίζει, ως προς αυτό, ότι οι προσφυγές είναι απαράδεκτες λόγω του ότι ο κανονισμός δεν συνιστά απόφαση αφορώσα άμεσα και ατομικά τις προσφεύγουσες κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης.

Αυτή η επιχειρηματολογία εγείρει, θεωρητικά, τρία ερωτήματα:

1) Συνιστά η πράξη της οποίας αμφισβητείται το κύρος στην πραγματικότητα απόφαση «αν και εξεδόθη ως κανονισμός»;

2) Σε καταφατική περίπτωση, πρόκειται περί αποφάσεως που αφορά άμεσα αυτούς που την αμφισβητούν;

3) Σ' αυτή την περίπτωση, πρόκειται περί αποφάσεως που τους αφορά ατομικά;

Το πρώτο ερώτημα δεν φέρεται στην υπό κρίση υπόθεση μεταξύ των κυρίων επιχειρημάτων των διαδίκων. Πράγματι, οι διάδικοι συγκέντρωσαν την προσοχή τους στο δεύτερο και το τρίτο ερώτημα, θεωρώντας, κατά τη γνώμη μου, ότι η ορθή σ' αυτά απάντηση θα συνεπαγόταν ορθή απάντηση στο πρώτο ερώτημα.

Το Συμβούλιο υποστήριξε ότι ο κανονισμός 298/78 δεν αφορά τις προσφεύγουσες ούτε άμεσα ούτε ατομικά. Πρόκειται περί ισχυρισμού που, κατά την άποψή μου, δεν είναι βάσιμος. Οι προσφεύγουσες αποτελούν μέλη ορισμένης και γνωστής ομάδας επιχειρηματιών, δηλαδή των παραγωγών ζάχαρης που είναι εγκατεστημένοι στα γαλλικά υπερπόντια διαμερίσματα και που, αφού εκμεταλλεύθηκαν τη βασική τους ποσόστωση το 1964/1965, έλαβαν ποσοστώσεις για τα πέντε επόμενα έτη. Υφίσταται πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία όταν μια πράξη οργάνου της Κοινότητας θίγει περιορισμένη ομάδα κατά τρόπο διαφορετικό από την επίπτωση που έχει σε κάθε άλλο πρόσωπο, αυτή η πράξη «αφορά ατομικά» κάθε μέλος αυτής της ομάδος. Ανέφερα τη σχετική νομολογία του Δικαστηρίου στις προτάσεις μου στην υπόθεση 100/74, CAM κατά Επιτροπής (Ecr. 1975, σ. 1406 επ.). Έκτοτε εκδόθηκαν οι αποφάσεις του Δικαστηρίου σ' αυτή την ίδια υπόθεση (βλ. ιδίως τις σκέψεις 15 έως 19)

και στην υπόθεση 88/76, Société pour l'exportation des sucres κατά Επιτροπής (Ecr. 1977, σ. 709, ειδικότερα σκέψεις 10 και 11). Μια τέτοια ομάδα πρέπει να διακρίνεται από κατηγορία προσώπων της οποίας η ταυτότητα αυτών που την συνθέτουν μπορεί να είναι ικανή, σε δεδομένη στιγμή, να αποτελέσει το αντικείμενο καθορισμού περισσότερο ή λιγότερο ακριβούς, η οποία όμως ορίζεται επί γενικού πεδίου κατά τρόπο που περιλαμβάνει, για παράδειγμα, κάθε πρόσωπο που ασκεί ειδική μορφή εμπορικής δραστηριότητας.

Κατά τη γνώμη μου, είναι ορθότερος ο ισχυρισμός του Συμβουλίου ότι ο κανονισμός 298/78 δεν αφορά «άμεσα» τις προσφεύγουσες, διότι απλώς απονέμει διακριτική εξουσία στη Γαλλική Δημοκρατία. Και επ' αυτού η νομολογία του Δικαστηρίου είναι σαφής και παγία. Όταν μία πράξη κοινοτικού οργάνου δεν έχει το ίδιο άμεσο αποτέλεσμα επί των δικαιωμάτων ενός προσώπου, αλλά νομιμοποιεί απλώς ένα κράτος μέλος στο να προβεί σε ενέργεια που μπορεί να έχει ένα τέτοιο αποτέλεσμα, δεν είναι η πράξη του κοινοτικού οργάνου, αλλά η πράξη του κράτους μέλους, που μπορεί να αφορά άμεσα το εν λόγω πρόσωπο· και αυτή η ενέργεια μπορεί να αμφισβητηθεί ενώπιον του αρμόδιου εθνικού δικαστή, όχι όμως ενώπιον του Δικαστηρίου βάσει του άρθρου 173, παρόλον ότι το κύρος της κοινοτικής πράξεως μπορεί προδήλως να αμφισβητηθεί στο πλαίσιο παραπομπής του εθνικού δικαστηρίου βάσει του άρθρου 177 της Συνθήκης. Η προηγούμενη επ' αυτού του σημείου νομολογία αναφέρεται επίσης στις προτάσεις μου στην υπόθεση CAM, έκτοτε δε η εν λόγω νομολογία επιβεβαιώθηκε με την απόφαση που εκδόθηκε στην υπόθεση 123/77, UNICME κατά Συμβουλίου (Ecr. 1978, σ. 845), επί της οποίας το Συμβούλιο ορθώς, κατά τη γνώμη μου, στηρίζεται.

Δύο αποφάσεις του Δικαστηρίου, δηλαδή αυτές που εκδόθηκαν στις υποθέσεις 106 και 107/63, πρώτη υπόθεση Töpfer (Ecr. 1965, σ. 405) και στην υπόθεση 62/70, υπόθεση Bock (Ecr. 1971, σ. 897) αποδεικνύουν την ύπαρξη προφανούς εξαιρέσεως αυτής της αρχής. Αποδεικνύουν ότι, σε ορισμένες περιπτώσεις, μια πράξη κοινοτικού οργάνου η οποία, φαινομενικά περιορίζεται στο να απονέμει διακριτική εξουσία σε ένα κράτος μέλος, μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά εν τούτοις άμεσα πρόσωπο που θίγει, όταν δεν υφίσταται καμιά αμφιβολία, κατά την κρίσιμη εποχή που η εν λόγω πράξη εκδόθηκε, ως προς τον τρόπο με τον οποίο κράτος μέλος θα ασκήσει αυτή τη διακριτική ευχέρεια. Χωρίς αμφιβολία, έχοντας υπόψη αυτή τη νομολογία, ο δικηγόρος των προσφευγουσών ανέπτυξε στην επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι η εξέταση ορισμένης αλληλογραφίας ανταλλαγείσας μεταξύ της Γαλλικής Κυβερνήσεως και της Επιτροπής (αλληλογραφίας που δεν βρίσκεται στη δικογραφία) αποκαλύπτει ότι ο κανονισμός 298/78 εκδόθηκε κατόπιν αιτήσεως της Γαλλικής Κυβερνήσεως. Ανέφερε επίσης ότι η απονεμηθείσα, με τον εν λόγω κανονισμό, στη Γαλλική Δημοκρατία διακριτική εξουσία ασκήθηκε με υπουργική απόφαση που κοινοποιήθηκε στις προσφεύγουσες τον Αύγουστο 1978. Ομολογώ ότι τα όσα ελέχθησαν από το δικηγόρο των προσφευγουσών δεν μου φαίνονται επαρκή για να επεκτείνω την προαναφερθείσα εξαίρεση στην προκειμένη περίπτωση. Όμως, εν πάση περιπτώσει, θεωρώ ότι το Δικαστήριο πρέπει να ακολουθήσει τον καλώς εδραιωμένο κανόνα ότι δεν μπορεί να επιληφθεί ζητημάτων εγειρόμενων για πρώτη φορά στην επ' ακροατηρίου συζήτηση, ιδιαίτερα δε όταν ελλείπουν οι αναγκαίες για την επίλυσή τους αποδείξεις.

Στα υπομνήματά τους, οι προσφεύγουσες επεδίωξαν να ανατρέψουν το συμπέρασμα ότι ο κανονισμός δεν τις αφορά άμεσα και ότι οι προσφυγές τους είναι απαράδεκτες για το λόγο αυτό, προβάλλοντας τρεις ισχυρισμούς.

Πρώτον, ήγειραν διαδικαστικό πρόβλημα. Υποστήριξαν ότι η προβληθείσα από το

Συμβούλιο ένσταση δυνάμει του άρθρου 91 του κανονισμού διαδικασίας είναι, και αυτή, απαράδεκτη, δεδομένου ότι το Συμβούλιο εγείρει με αυτήν, όχι μόνο το ζήτημα του παραδεκτού των προσφυγών, αλλά προσθέτει ζητήματα σχετικά με την ουσία της υποθέσεως. Νομίζω ότι αρκεί να λεχθεί επ' αυτού ότι αίτημα βάσει του άρθρου 91 του κανονισμού διαδικασίας δεν πάσχει από ελάττωμα, κατά την άποψή μου, αν θίγει ζητήματα ουσίας, παρόλον ότι δεν υφίσταται καμία αμφιβολία περί του ότι αυτός που το πράττει μπορεί να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, αν υπερβάλλει.

Δεύτερον, οι προσφεύγουσες εταιρίες επεχείρησαν να διαχωρίσουν την υπόθεσή τους από αυτήν της UNICME, ισχυριζόμενες ότι οι προσφεύγουσες στην τελευταία υπόθεση δεν αποτελούσαν καλώς καθορισμένη ομάδα. Αυτό είναι αληθές, χωρίς αμφιβολία και πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η υπόθεση UNICME διαφέρει από την προκειμένη ως προς το «ατομικό» συμφέρον, αλλά παρά ταύτα η σχετική νομολογία ισχύει ως προς το «άμεσο» συμφέρον.

Τρίτον, οι προσφεύγουσες υποστήριξαν ότι ο κανονισμός 298/78 τις αφορά άμεσα, καθόσον έχει ως αποτέλεσμα (αν είναι έγκυρος) να αφαιρεί από καθεμιά από αυτές το «δικαίωμα» να μη μειωθεί η βασική τους ποσόστωση κατά ποσοστό πλέον των 5% για όλη την περίοδο από 1ης Ιουλίου 1975 μέχρι 30ής Ιουνίου 1980. Η διακριτική εξουσία που ο επίμαχος κανονισμός απονέμει στην Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας συνιστά, κατά την άποψη των προσφευγουσών, προσβολή αυτού του «δικαιώματος».

Σε σχέση με το τρίτο επιχείρημα, οι προσφεύγουσες προβάλλουν δύο επικουρικά επιχειρήματα.

Το πρώτο συνίσταται στο ότι το υπό εξέταση επιχείρημα, δεδομένου ότι στηρίζεται στη σκέψη ότι κάθε παραγωγός ζάχαρης εντός της Κοινότητας, υπό το κράτος των συνδυασμένων διατάξεων των κανονισμών 3330/74 και 3331/74 κατέχει «δικαίωμα» να μη μειωθεί η βασική του ποσόστωση κατά ποσοστό πλέον των 5%, αυτό το επιχείρημα «συνδέεται στενά» με την ίδια την ουσία της υποθέσεως μέχρι τέτοιου σημείου ώστε το παραδεκτό των προσφυγών τους δεν πρέπει να επιλυθεί με τη μόνη προβολή ενστάσεως του απαραδέκτου.

Νομίζω ότι αρκεί να λεχθεί επ' αυτού ότι ο προσφεύγων ενώπιον του Δικαστηρίου δεν μπορεί, προβάλλοντας συγχρόνως ισχυρισμό που αφορά το παραδεκτό της προσφυγής και ισχυρισμό που αφορά την ουσία της προσφυγής, να εμποδίσει το Δικαστήριο από του να εξετάσει το παραδεκτό της προσφυγής στην αρχή της δίκης, δυνάμει του άρθρου 91 του κανονισμού διαδικασίας.

Ο δεύτερος ισχυρισμός που ανέπτυξαν οι προσφεύγουσες επικουρικά συνίσταται στο ότι το «δικαίωμα» εκάστης των προσφευγουσών να μη μειωθεί η βασική της ποσόστωση κατά ποσοστό πλέον των 5% συνιστά στοιχείο του ενεργητικού της επιχειρήσεως που δικαιούται να αναγράφει στον ισολογισμό της. Και πράγματι, οι προσφεύγουσες προσκόμισαν έκθεση συντεταγμένη από τη Société d'expertise-comptable fiduciaire de France στην οποία αναφέρεται ότι συνηθίζεται στον κύκλο των παραγωγών ζάχαρης να περιλαμβάνουν την αξία της βασικής τους ποσόστωσης στον ισολογισμό τους και η έκθεση αναφέρει, για παράδειγμα, κατανομή εταιρικών μερίδων που έγινε από μία από τις προσφεύγουσες, κατόπιν αποκτήσεως στοιχείων ενεργητικού περιλαμβανόντων τέτοιες ποσοστώσεις.

Φαίνεται, ωστόσο, πρόδηλο ότι μια επιχείρηση δεν μπορεί να στηρίζεται στον τρόπο

κατά τον οποίο συντάσσει τον ισολογισμό της, ακόμα και αν το πράττει κατόπιν συμβουλής ορκωτών λογιστών, για να αποδείξει τα δικαιώματα που της παρέχει η κοινοτική νομοθεσία. Ο καθορισμός αυτών των δικαιωμάτων είναι πρόβλημα όχι λογιστικό, αλλά νομικό.

Έτσι, το πραγματικό πρόβλημα συνίσταται στο αν οι προσφεύγουσες ορθώς υποστηρίζουν ότι, με τις συνδυασμένες διατάξεις των κανονισμών 3330/74 και 3331/74, τους παραχωρήθηκε το δικαίωμα να μη μειωθεί η βασική τους ποσόστωση κατά ποσοστό πλέον των 5% κατά την περίοδο από 1ης Ιουλίου 1975 μέχρι 30ής Ιουνίου 1980.

Οι προσφεύγουσες δεν αμφισβητούν, φυσικά, ότι το Συμβούλιο, με το άρθρο 24, παράγραφος 3, του κανονισμού 3330/74, επιφύλαξε σε εαυτό το δικαίωμα να θεσπίσει παρεκκλίσεις από τις προηγούμενες διατάξεις αυτού του άρθρου, αποφαινόμενο με ειδική πλειοψηφία μετά από πρόταση της Επιτροπής. Αν καλώς αντιλήφθηκα αυτό που ισχυρίζονται οι προσφεύγουσες είναι ότι το Συμβούλιο μπορούσε να ασκήσει αυτό το δικαίωμα μια και μόνη φορά· εφόσον το άσκησε με τον κανονισμό 3331/74, δεν είχε το δικαίωμα να το ασκήσει εκ νέου κατά τη διάρκεια της ισχύος του κανονισμού 3330/74.

Ως προς εμέ, δεν βλέπω κανένα λόγο για να δοθεί στο άρθρο 24, παράγραφος 3, μια τόσο στενή έννοια. Δεν μου διαφεύγει ότι ο γενικός εισαγγελέας Reischl, στις προτάσεις του στις υποθέσεις 103, 125 και 145/77, Royal Scholten-Honig (Holdings) Ltd. και λοιποί κατά Intervention Board for Agricultural Produce και λοιπών (20 Ιουνίου 1978) εξέφρασε, επανειλημμένα, τη γνώμη ότι οι κανόνες περί ποσοστώσεων που αφορούν την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της ζάχαρης, οι οποίοι πρέπει να παραμείνουν σε ισχύ μέχρι το 1980 δημιούργησαν «δικαιώματα». Εν τούτοις, μετρίασε τη γνώμη του χρησιμοποιώντας τις λέξεις «κατά μια κάποια έννοια». Επιπλέον, διαβάζοντας αυτές τις προτάσεις στο σύνολό τους, σχημάτισα τη γνώμη ότι δεν είχε υπόψη του το ειδικό πρόβλημα που τίθεται στην προκειμένη υπόθεση.

Η εκ του άρθρου 24, παράγραφος 3, εξουσία του Συμβουλίου είναι, χωρίς καμιά αμφιβολία, περιορισμένη, καθόσον υπόκειται στις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου, των οποίων η ύπαρξη έχει ως σκοπό να εγγυηθεί ότι οι διακριτικές εξουσίες που διαθέτουν τα όργανα της Κοινότητας δεν θα ασκηθούν κατά τρόπο αυθαίρετο ή άδικο. Όμως, όπως ανέφερα, δεν βλέπω κανένα λόγο για να υποστηρίξω ότι αυτή η εξουσία δεν είναι διαρκής.

Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο δικηγόρος των προσφευγουσών υπεστήριξε ότι αν οι κανονισμοί 3330/74 και 3331/74 δεν παραχωρούν στις προσφεύγουσες κεκτημένα δικαιώματα, οι εν λόγω κανονισμοί τους δίδουν τουλάχιστον θεμιτές ελπίδες τις οποίες εξαφάνισε ο κανονισμός 298/78. Δεν νομίζω ότι αυτό συμβαίνει, αλλά και αυτό το ζήτημα δεν ηγέρθη με τα υπομνήματα και νομίζω ότι το Δικαστήριο δεν μπορεί να επιληφθεί αυτού.

Για τους λόγους αυτούς, και χωρίς να θέλω να εμβαθύνω στο ζήτημα αν ο κανονισμός 298/78 μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να θεωρηθεί ότι συνιστά «από-

φαση», προτείνω την απόρριψη των ισχυρισμών και αιτημάτων των προσφευγουσών, καθώς και την απόρριψη των προσφυγών ως απαράδεκτων.